

[Alfred Jensen.]

stillet overfor det foreliggende forslag, og at man kan regne med vort partis støtte til dets gennemførelse.

Søren Olesen: Der er blevet udtalt ønske om, at lønningskommissionen hurtigt måtte få gjort sit arbejde færdigt, så man kunne få en forenkling af hele lønsystemet, og dette ønske kan jeg slutte mig til. Det er jo sådan, at det efterhånden ikke alene er blevet uoverskueligt for tjenestemændene selv, hvordan deres lønforhold ligger på de forskellige løntrin og alderstrin, men at det i endnu højere grad er blevet vanskeligt for andre borgere i samfundet at opnå et overblik over, hvilke lønninger tjenestemændene i virkeligheden får. Dette kan føre til, at nogen overvurderer tjenestemændenes stilling og mener, at de får for meget, medens andre måske er af den opfattelse, at de får for lidt, eller at forholdet er meget passende.

Tjenestemændene kan jo aldrig nå at få toplønninger i forhold til folk i de frie erhverv; til gengæld kan man sige, at de heller ikke kommer i bunden. Det vil efter min opfattelse sige, at tjenestemandslønningerne er et jævnt udsnit af middelindtægterne i den danske befolkning, og hvis de er det, mener jeg, at de ligger nogenlunde på det rigtige niveau. Trods dette kan der jo alligevel blive forskellige forhold at tage i betragtning, men hvis vi kommer ind i et mere roligt prisniveau og en mere rolig økonomisk situation i det hele taget, vil det også blive meget lettere at ordne tjenestemændenes forhold på en tilfredsstillende måde.

Man kunne jo tænke sig, at når der nu her bliver stillet forslag om en forhøjelse af tjenestemandslønningerne, ville det vække glæde i tjenestemandskredse. Men nu har vi tværtimod hørt, at der fra forskellig side er givet udtryk for, at man ikke mente, det var tilfredsstillende, i hvert fald ikke for alle parter af tjenestemænd. Når det ikke vækker nogen særlig glæde hos tjenestemændene, kan jeg ud fra mine erfaringer

som mangeårig tjenestemand sige, at det ligger i, at når der er tale om et løntillæg, må tjenestemændene som regel betragte det som et første varsel om stigende skatter og stigende priser, og derfor er det nærmest med ængstelse, at tjenestemændene hører tale om lønforhøjelse. De er ængstelige for, at denne lønforhøjelse ikke engang giver dem kompensation for den prisstigning, der er sket, og i hvert fald slet ikke for den, de kan forvente i den kommende tid. Det er derfor, der ikke er udelt tilfredshed hos tjenestemændene, når de hører tale om løntillæg. Man ville hellere se en prisstabilisering, og at vi kom ind i rolige forhold, således at den løn, der var sikret tjenestemændene, beholdt sin købeevne, og således at man var fri for frygt for højere skatter og lignende ting, som fordyrer livet, naturligvis ikke alene for tjenestemænd, men også for den øvrige befolkning. Når finansministeren som den ene part i de forhandlinger, der har været ført, har vist en vis tilbageholdenhed, er der ikke grund til at kritisere det; det er finansministerens simple pligt som den part, der skal se på statens forhold, at sikre, at de udgifter, dette lovforslag medfører, kan afholdes indenfor rimelige grænser. Med den forhandlingsret, der her findes, er det naturligt, at tjenestemændene stiller de krav, som de finder berettigede, og at finansministeren heroverfor opstiller det, som han mener staten kan yde. Vi kan ikke vente, og det vil tjenestemændene vel heller ikke forlange, at få alle mulige krav opfyldt, så der er såmænd ikke grund til at rokke ved forhandlingsretten. Jeg mener, at den hviler på et meget reelt grundlag, og at tinget, når parterne har forhandlet sig tilrette, skal tage stilling til, hvorvidt vi kan godkende det grundlag, som man ganske vist ikke i dette tilfælde er blevet enig om, men som er det, finansministeren nu foreslår med tilslutning af en stor del af tjenestemændene.

Mit parti kan i det store og hele tiltræde det foreliggende lovforslag. Der er ganske vist et medlem indenfor mit parti, som har ønsket at tage forbehold, nemlig det ærede